

„Ez a könyv igazi
ÖRÖMBOMBA!”

– UltraMeital, amazon.com

HANDS

könnyűszerrel

down

fine
selection

M A R I A N A Z A P A T A

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MARIANA ZAPATA

HANDS

könnyűszerrel

down

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

AJÁNLÁS

Legkedvesebb barátomnak és tanítómnak.

Életem szerelmének.

Dorian, a könyvet és egész életemet emlékednek szentelem.

ELSŐ FEJEZET

– ***MOST KAPTUK A HÍRT!** Az oklahomai Thunderbirds csapata 25 millió dolláros, két évre szóló szerződést írt alá Damarcus Williams irányítóval. Erre a lépésre azután került sor, hogy a szervezet pár hete bejelentette, öt Oklahoma Cityben töltött év után Zac Travis szerződése lejárt. Michael B, szerinted ez jelentheti Travis első számú irányító karrierjének végét az NFO-ban?*

A jóvágású, sötétszürke öltönyös bemondó láthatóan felbőszülve hajolt közelebb a kamerához, hogy válaszoljon.

– *Látták öt játszani az elmúlt két szezonban? Nem értem, a Thunderbirds miért várt ilyen sokáig, hogy kivegye a keretből. Kész vicc! Sokéves pályafutása alatt csupán kétszer tudta a rájátszásba juttatni a csapatot! Mi...*

– Blanca, mit művelsz?

Basszuskulcs.

Azonnal elszakítottam a tekintetem a képernyő alján villogó szalagcímekről, amiket öt méterről bámultam. Alig kaptam észbe, mit csinálok, amikor a képernyőn egy ismerős, szürke, fehér és narancs futballfelszerelésbe öltözött férfi keltette fel a figyelmemet.

Ahogy *mindig* is.

– Csatornát váltok – feleltem a fickónak a pult másik oldalán. Bizonyítékként a távirányítót is feltartottam.

Már megint Blancának nevezett?

Biztosan tudtam, hogy az új főnököm henyelésen akart kapni. Mindig a közelben ólálkodott, és a legváratlanabb pillanatokban előbukkant.

Szerencsére csak egy percig meredhettem a képernyőre. De ahhoz épp elég ideig, hogy felismerjem a férfit, akiről a The Sports Network kommentátorai beszéltek, és elkapjam a vitájuk elejét.

A főnököm – a három új főnököm egyike, ha pontos akarok lenni – mereven bámult rám a pult túloldaláról. Vagy azt gondolhatta, kamuzom, vagy próbálta úgy csavarni a helyzetet, hogy legyen miért pattognia.

Mert sajnos ahhoz aztán nagyon is értett.

Olyannyira, hogy a legtöbb munkatársam felmondott az elmúlt hónapban, mióta az edzőtermet átvették a legújabb tulajok. Seggfej 1, Seggfej 2 és a rendes arc, aki sajnos sosem mutatkozott, bár lehet, elég lenne öt percet a Maio House-ban töltenie, és máris seggfejnek bizonyulna. Így utaltunk rájuk, legalábbis azok, akik megmaradtak a személyzetből.

Oké, lehet, hogy csak én és Deepa tettük, de erősen kételkedtem benne.

– Az egyik tagunk megkért, hogy kapcsoljam át – folytattam, úgy hazudtam, mint a vízfolyás. Nem mintha tudná, mi az igazság. Bűntudatom sem volt miatta, különösen, hogy a pasi ennyi idő után sem bírta megjegyezni a nevemet. Legalább tízszer kijavítottam, és kétszer – ha nem többször – lebetűztem neki. B-i-a-n-c-a M-a-r-i-a B-r-a-n-n-e-n. Bianca, mert a nővérem így nevezett el, Maria anya abuelájának – nagymamájának – tiszteletére... és Brannen, mivel... ez apa vezetékneve.

– Mellesleg Bianca vagyok. I-vel, nem L-lel – javítottam ki a palit, aki a fizetésemért felelt, és nyomatékul a névtáblát kocogtattam a mellkasom bal oldalán ezerwattos erőltetett mosollyal. Reméltem, hogy minél hamarabb visszahúzza az irodájába, mielőtt talál valamit, amire ténylegesen panaszkodhat.

Bár, ha úgy nézzük, ez az ember bármiben képes volt hibát találni.

– Szükséged van valamire? – kérdeztem. *Az élet- és személyiségcsere mellett. Talán több beöntésre, hogy kijöjjön a karó a seggéből.*

A főnököm engem méregetett, miközben a pultnak dőlt, ami mögött közel három éve dolgozom. Pontosan egy hónappal ezelőttig élveztem a munkámat az edzőterem recepcióján.

Nem kellett a pult elejére pillantanom, hogy tudjam, a MAIO HOUSE szavakat festették fel rá. A világhírű edzőterem nem kapott másik nevet,

miután néhány héttel ezelőtt hivatalosan is eladták. A három befektető – egyikük Gunner, akinek akkor sem jutna eszébe a nevem, ha fegyvert fognának a fejéhez – a márkával együtt az edzőterem hagyatékát is felvásárolta. A Maio House hetvenakárhány évig a DeMaio család tulajdonában állt, és világklasszis atléták tucatjait nevelte ki, kezdve bokszolókkal, amikor megnyílt, majd jöttek a egyes harcművészetet űzők.

A légkör korábban remek volt. Legtöbb tagunk kedvesnek bizonyult, és szerettem a munkatársaimat. A DeMaio család tagjai a legjobb tulajok és vezetők voltak.

Aztán egy nap a semmiből Mr. DeMaio közölte, hogy eladja a helyet.

Ezzel kezdődött a lejtmenet. Mire eljött a hivatalos eladást követő első péntek, az egyik recepciós, két ember a gyümölcslepultból és a helyettes üzletvezető mind felmondtak. A következő héten további két recepciós, a gondnok és a két éve itt dolgozó üzletvezető kilépett.

Köszönhetően ennek a cukorfalat emberi lénynek.

Igazi barom.

Szélesebb mosolyt varázsoltam magamra, miközben a világ legpocsékabb főnökének válaszára vártam.

Hisz mindketten tudtuk, hogy nem akart semmit. Csupán kotnyeles seggarc, aki szerette szadizni a dolgozókat, és most rám esett a választása. Hurrá.

– Nincs – felelte Gunner, a visszavonult ketrecharcos, azzal a bosszantóan üres tekintetével. Elgondolkodtam, vajon virágkorában a ketrechben is bevetette-e.

Első nap utánaolvastam, miután pattogni kezdett, mert turmixot ittam a pult mögött. *Nem tudom, hogy mentek itt a dolgok* – oktatott ki a rémálom két nappal a munkába állása után –, *de a pult mögé tilos ételt vinni, akkor is, ha csak egy turmix az italpultból. És kedvezmény sem jár. A kiírt árat fizeted, mint mindenki más.*

Először is, nem kaptam semmilyen kedvezményt, amikor a munkatársam elkészítette a turmixomat. Teljes áron vettem. Az egyetlen alkalom, amikor kedvezményt kaptam, ha valamelyik üzletvezető vagy tulaj akkor felajánlotta. Másodszer, nem mintha a vendégek előtt iszogattam volna. Két ember között kortyolgattam belőle a pult mögött kuporogva, mert ki

kellett hagynom az ebédemet. És miért is kellett kihagynom egy étkezést? Mert a kolléganőm előző nap felmondott, miután Gunner belekötött, amiért később ért volna be, mivel orvoshoz kellett vinnie a fiát.

– Ne feledd, nem azért fizetlek, hogy a tévét bámuld – közölte olyan hangnemben, amire legszívesebben a szememet forgattam volna.

Ne feledd.

Paraszt.

Éreztem, amint a kezem azonnal ökölbe szorul, és minden önuralmamra szükség volt, hogy ne vágjak fejeket, mire sikerült a lehető legkedvesebben, negédes mosollyal azt felelnem a főnökömnek:

– Tudom. Ne aggódj.

Aggódjon inkább azon, hogy szétrúgom a seggét.

Hogy az ördögbe jutottam el onnan, hogy szerettem a munkámat, a munkatársaimat és a tagok nagy részét, odáig, hogy az utolsó pillanatig ülök a kocsimban, mielőtt becsekkolnék, és kulccsal a kezemben várom a műszakom végét, fel nem tudtam fogni. Többnyire. Sőt, a beosztást is lesni kezdtem, hogy tudjam, melyik napokon jön Gunner, és lélekben felkészítsem magam.

A bosszantó főnököm még utoljára megkopogtatta a pultot, mielőtt lelépett. Figyeltem, amint megkerüli az asztalt, és az ajtó felé sétál, ami összekötötte az edzőtermi részt a szomszédos épülettel, amit mi csak MMA-szekciónak neveztünk, mivel többségében harcosok edzettek ott.

Le kellett lépnem innen.

És egy nap, remélhetőleg minél hamarabb, meg is teszem.

Ehhez előbb az kell, hogy Deepa másik állást találjon, hogy ne érezem rosszul magam, amiért egyedül hagyom ezzel a baromarral. Napon-ta legalább egyszer szóba hoztam, de nem kötelezte el magát a felmondás mellett, hiába idegesítette Gunner. Remélhetőleg előbb vagy utóbb elszánja magát, mert nem tudtam, meddig bírom még itt, annak ellenére, hogy csak rész munkaidőben dolgoztam.

Sürgősen újra el kell kezdenem győzködni a barátnőmet. Talán holnap reggel, amikor átjön a lakásomba segíteni. Míg szünetet tartunk, talán át-bújhatnánk az álláshirdetéseket. Na igen, ez jó tervnek hangzott.

Min is gondolkodtam, mielőtt megzavartak?

Egy recepten. Új receptet próbáltam kiagyalni. Azon járt az eszem, amikor a The Sports Network felvillantotta az ismerős férfit a képernyőn, és rögtön a távirányítóért nyúltam. Beletelt néhány másodpercebe, mire rendeztem a receptes gondolataimat. A banánig és a csokiig jutottam, mielőtt beszíppantott a kommentátorok dumája, pedig nem szabadott volna törődnöm vele. Nem mintha a kedvességükről lettek volna híresek.

De mindegy is.

Korábban imádtam ebben a munkában, hogy volt időm elmerengeni. Recepteket állíthattam össze a fejemben, mérlegelhettem az előnyeiket és hátrányaikat, miközben pénzt kerestem. Szerettem kimozdulni, és barátokat szereztem itt. Igazi főnyeremény.

Aztán pedig jött Gunner.

A telefonom a farzsebemben rezgett, mire körülnéztem, hogy Seggfej 1 nem leselkedik-e az egyik sarokban.

Szerencsére nem. Legalábbis úgy tűnt.

Előhúztam a mobilomat, a képernyőre pillantottam. Már vártam, hogy a nővérem írjon, mivel egész nap nem hallottam felőle.

Nem csalódtam.

CONNIE BEVESZI: Segítenem kell párt találni Lola quince-ünnepére?

Az nem több hónap múlva lesz? És *kell* egyáltalán pár egy tizenöt éves születésnap bulijára? A családnak az a része olyan húszezer dollárt költött a másod-unokatestvérem partijára; a nővérem ki is fakadt nekem, hogy milyen bolondok, amiért így kidobják a pénzt az ablakon, miközben meg sem engedhetik maguknak. Connie a tizenötödik születésnapjára a szüleinktől egy roncsautót kapott, ami miatt még most is morgott. Az én tizenötödik születésnapomra Lupe mama, az abuelitám, azaz nagymamám pénzt adott jegyre a San Antonio-i vidámparkba, ahova az unokatestvérem, Boogie elkísért. A Disneyland jobb lett volna, de akkoriban arra nem tellett. A szüleim azt ígérték, egy nap elvisznek oda, és most huszonhét éves fejjel is vártam, hogy beváltsák az ígéretüket.

Azonban idén végre eljutok Disney Worldbe, és majd kiugrottam a bőrömből. Ajándék tőlem magamnak, amiért túléltem azt a barom Kennyt. Mickey egér fülekkel fogom megünnepelni az elkövetkezendő életemet.

Felpillantottam, megbizonyosodtam róla, hogy a rémes Gunner nem olállkodik a közelben, majd gyors választ pötyögtem a nővéremnek.

Én: Muszáj párt vinni?

Alig csúszttam vissza a telefonomat a zsebembe, amikor újabb üzenetem érkezett. Amit egy második követett, mielőtt ismét elővehettem volna. Most azonban nem a nővérem írt.

Mindkettő Boogie-tól származott.

BOOGIE A KIRÁLY: Hívj, amint tudsz.

BOOGIE A KIRÁLY: Kérlek, B!

Nulla ujjamon meg tudtam számolni, hányszor fordult elő, hogy a kedvenc unokatestvérem, akit a bátyámnak tekintettem, és határozottan az egyik legjobb barátom a nővérem mellett, *megkért*, hogy hívjam fel. Gyűlölt telefonálni. És hétvégén is ritkán üzent nekem, főleg most, mióta barátnője van.

Gunner bekaphatja, az unokatesómnak szüksége volt rám.

A hívásra nyomtam, és a fülemhez emeltem a mobilomat. Boogie a második csörgésre fel is vette, amivel csak jobban megrémített. Azt egy kezemen meg tudtam számolni, hányszor vette fel bárkinek is első csörgésre. Én már csak tudom. Ezerszer láttam, amint megnézi, ki hívja, majd húsz másodpercig azon tanakodik, felvegye vagy se.

– Bianca – suttofta Boogie, mielőtt alkalmam lett volna köszönni vagy megkérdezni, mi a baj. – Travis papa kórházba került.

– Ó! – Ennyit bírtam kinyögni, mivel az agyam a pártaláláson, a hiányos recepten, a menekülésen és a baromarc Gunnerön járt. De hamar kapcsoltam. Azonnal az említett névre gondoltam. *Travis papa?* Micsoda véletlen... – A fenébe. Jól van?

Körülnéztem. Szerencsére a terep továbbra is tiszta volt. Mellettem az új lány a gyümölcslépultból rám pillantott, majd ugyanolyan gyorsan

elfordította a tekintetét. Senki sem akart lebukni. Nem hibáztathattam érte.

– Nem tudom – hadarta az idősebb unokatestvérem, gondterhelt motyogása visszarántott a valóságba. – Pár órája vitte el a mentő, és azt mondták, vizsgálatokat végeznek rajta.

– Sajnálom, Boogie. Mit tehetek? – kérdeztem, miközben belegondoltam, hogy ha papa olyan volt számomra, akár a nagypapám, az unokatestvérem az apjának, vagyis második apjának tekintette. Tudomásom szerint Boogie hetente egyszer benézett hozzá, mióta visszaköltözött Austin közelébe.

– Hatalmas szívességet szeretnék kérni – felelte.

A bejáratot figyeltem, néhány állandó tag egyenesen a recepció felé tartott. Rájuk mosolyogtam, vállammal a fülemhez szorítottam a telefont, miközben beolvastam a kártyájukat.

– Bármit. – Nem létezett olyan, amit ne tettem volna meg érte vagy bármelyik szerettemért a sok közül.

Papát is beleértve.

Sosem felejtem el a kedvességét gyerekkoromból. Rég nem láttam őt, de amikor utoljára találkoztam vele, nagy ölelésbe vont, és ezernyi kérdést tett fel arról, hogy megy a sorom az egy évvel ezelőtti utolsó találkozásunk óta. Amikor kicsi voltam, aprópénzt húzott elő a fülem mögül. Egyik születésnapomra a néhai felesége flamingómedálját ajándékozta nekem. Most is az ékszeres dobozomban tartottam.

Bűntudat mardosta a gyomromat, miközben egy néma imát mormoltam érte. Ha jól lesz, jobban igyekezem. Többször benézhetnek hozzá, mondjuk valahányszor Boogie-hoz megyek. Felhívhatnám, hogy érdeklődjek felőle. Küldhetnek neki ajándékot. Boogie nem is olyan régen panaszkodott, hogy papa túlhajszolja magát.

– ...szólni neki.

– Kellemes edzést – suttoztam a tagoknak, miközben elhúztam a telefont a számtól. – Bocsi, Boog. Mit mondtál? Húsz perc múlva telik le a munkaidőm.

Az unokatesóm elismételte:

– Zac nem veszi fel a telefonját. Próbáltam hívogatni őt, ahogy az anyukája is, de nem veszi fel. Át tudnál ugrani hozzá és szólni neki?

Mi a fenét mondott?

Azt szeretné, hogy közöljem *Zackel*, hogy a nagyapája kórházba került? Zac Travisszel, az Oklahoma Thunderbirds első számú irányítójával az NFO-ban? A személlyel, akiről az imént beszéltek a tévében? A sráccal, akit kiskoromban megmentettem?

Erre aztán mekkora az esély?

– Kérlek, B. Nem kérném, ha nem lenne fontos.

Tudtam jól. Boogie sosem kért meg semmire. Szóval természetes, *de még mennyire természetes*, hogy pont most jött el az első alkalom.

– Nem veszi fel, pedig folyamatosan csörgettem az elmúlt órában. Az anyukája is próbálkozott, de sikertelenül – hadarta az unokatesóm, minden szótagját átítatta a stressz és az aggodalom.

Ugyanezt a hangot használta, amikor Lupe mama beteg lett. De ez most más volt.

Az unokatesóm azt akarta, hogy elmondjam a *legjobb barátjának*, hogy a nagyapja kórházban van, mert az említett legjobb barát nem veszi fel a telefont.

Ilyen egyszerű volt, és logikus.

Szinte semmiség.

Az unokatesóm azt akarta, hogy elmondjam a legjobb barátjának, akit szinte egész életemben ismertem, aki egyszer régen szeretett, és kishúgá-ként bánt velem, hogy a nagyapja kórházban van, mert ő nem veszi fel a telefont. Mert tudnia kellett róla. Ez természetes.

Nem volt okom nemet mondani, sem *valódi* okom, hogy hezitáljak. Mi van akkor, ha közel tíz éve nem beszélünk egymással? Nem mint-ha azért történt volna, mert összevesztünk, vagy valami oltári baromságot műveltem.

Nem. Nem létezett *valós* indok.

Csak betoji voltam.

Ő pedig... nos, most már mindegy.

– Bianca?

– Itt vagyok – válaszoltam, és az egész falon végigfutó tükörbe pillantottam a gyümölcslepulttal és a recepcióval szemben, ahol egész nap ácsorogtam. Hiába a leengedett haj, a szemem alatti táskákat innen is láttam. Éjjel

túl sokáig néztem a török romantikus sorozatomat, de totál megérte. Nem mintha a tagok nem szokták volna meg az állandóan kialvatlan fejemet.

De...

Miért épp ezt kellett kérnie? Igazából kész karácsonyi csoda volt, hogy ilyen sok időbe telt, mire ebbe a helyzetbe kerültem: találkoznom kellett Zackel. Nem mintha azt hittem volna, *sosem* futunk össze. Csak nem ilyen korán. Talán a következő évtizedben. Amint meghallottam, hogy Zac Houstonban él, felkészítettem magam, hogy lassan ütött az órá, és kész csodának bizonyult, hogy az unokatesóm az utóbbi hetekben külföldön dolgozott, így nem volt alkalma meglátogatni.

Most pedig Boogie ilyesmire kért.

Meghoztam a döntéseimet, ahogy Zac is. Nincs harag.

És most itt vagyunk.

Nem kellett mást tennem, mint közölni a hírt. Ennyi. Semmi extra.

Visszafojtottam egy sóhajt, és az egyetlen lehetséges választ adtam.

– Persze hogy megteszem.

Más körülmények között szívesen találkoznék Zackel. Nem mintha nem próbáltam volna az elmúlt tíz évben, csak sosem... jött össze.

Oké, talán próbálkozhattam volna jobban, de nem tettem. Jó, talán nem is próbáltam *igazán*, ennyi. Mert mélyen belül igazi nyápic tudtam lenni, ha úgy hozta a helyzet. Különösen, ha Zac Travisről volt szó. Az idő számos sebet begyógyított, de nem mindegyiket. Akadtak hajszálnyi forradások, amelyek igazán fájtak.

De az unokatestvérem legjobb barátjának tudnia kellett, hogy a nagypapa kórházban van. Ő azonban nem veszi fel a telefonját, én pedig épp abban a városban éltem, ahol szezonon kívül edzett. A sors akarta így.

Hirtelen bevillant, amiről a The Sports Network kommentátorai beszéltek.

Nos, hát.

Bármit megtennék a szeretteimért, és szerettem Travis papát. Egyszer pedig szerettem Zacet, ahogy bizonyos fokig most is tettem, és valószínűleg mindig is fogom.

De ha gyűlöltem volna őt, akkor sem tudok nemet mondani Boogie-nak.

– Mindjárt végzek. Szerinted hol lehet? – sikerült kinyögnöm, miközben rázott az ideg, hogy ezer év után pont ma kell találkoznom a sráccal. De talán tudott róla, hogy a Thunderbirds új irányítót igazolt.

Simán lehet.

A találkozásunk pedig százszor rosszabbul alakulhatna, ha Zac tudta volna, hogy szerelmes voltam belé.

Még szerencse.

Egyszerűen megfeledkezett rólam.

MÁSODIK FEJEZET

JOBB LETT VOLNA, HA HAZAMEGYEK, és a tévé előtt tolom magamba a vacsorát.

A benzinkúton vásárolt gyümölcssaláta utolsó szőlőszemét a számba dobtam, és a kocsimból a hatalmas házat bámultam.

Itt élt Zac, legalábbis Boogie ezt a címet küldte el, miután letettük a telefont. Még egyszer leellenőriztem, jó helyen jártam-e, és igen, nem tévedtem. Még az elkerített lakóövezet kódja is helyesnek bizonyult... sajnos.

Hol máshol élne egy milliárdos? 99 százalékgig biztos voltam benne, hogy nem az ő tulajdonában állt a ház, hiszen nem fog hosszú távon Houstonban tartózkodni. Bár ez nem változtatott a tényen, hogy a bérleti díj a plafont verdeshetette. Láttam a képeket Zac oklahomai otthonáról. Boogie küldött egy fotót, amin a vasból és gyönyörű fából készült lépcsősorok között a márványpadlón elterül, fejét az öklére támasztja, Zac pedig ugyanebben a pozícióban fekszik mellette. Mosolyt csalt az arcomra.

Amikor igazán ismertem Zacet, mikor még barátok voltunk, olyan kocsival járt, aminek légkondija sem volt, és a lökhárítóján annyi horpadás díszelgett, hogy szeplősnek nevezte. Most meg? Az utolsó képen, amit Boogie küldött, egy BMW-ben ültek, ami valószínűleg többet érhetett, mint a családi házunk.

De Zac keményen megdolgozott mindenért, a nagy házért, a szép autóért – talán autókért – és a rajongók figyelméért. És ahogy hallottam, rengeteg ember vette körül.

De még mennyi.

Tudtam, mennyire elfoglalt, amikor írtam neki, és nem is kaptam választ. A gondolat épp annyira vigasztalt, mint egy évtizeddel ezelőtt, amikor... eltávolodtunk egymástól. *Eltávolodtunk egymástól.* Így fogom magamban elraktározni.

Ránézésre a mostani háza éppolyan nagy, és több mint valószínű, éppolyan fényűző volt, mint az oklahomai... kétemeletes, tágas, előtte kocsibeállóval. Meglepő módon zsúfolásig telt autókkal, ahogy az utca is.

Három jól öltözött ember közelített a legnagyobb ház felé, amit valaha láttam. Leparkoltam két gigantikus házzal arrébb, és mindenemmel imádkoztam, hogy ne vontassák el a kocsimat.

És mi a francért kellett Zacnek épp ma bulit tartania?

Lezártam az autómat, és a fekete teniszcipőmben átrohantam az úton, közben végigpillantottam a villasoron.

A telefonom képernyőjére néztem, és a biztonság kedvéért harmadjára is ellenőriztem a címet, amit Boogie küldött.

Igen, továbbra is jó helyen jártam.

Megnyitottam az üzeneteket, és pötyögni kezdtem a nővéremnek. Még a quinceañerával kapcsolatos üzenetemre sem válaszolt.

Én: Bemegyek egy házba, ahol még soha nem jártam. Ha nem írok vissza egy órán belül, hívd a zsarukat. A cím: Rose Hill Lane 555.

Elgondolkodtam, és egy újabb üzenetet kezdtem.

Én: Ne hívj meg nemkívánatos személyeket a temetésemre.

Majd egy újabbat küldtem.

Én: Ha bármi történne, ne felejtse a laptopomat egy mocsárba dobni.

Egy újabb másodperc után hozzátettem:

Én: És ne feledd, te vagy az egyetlen, aki kitakaríthatja az éjjeliszekrényemet. Húzz kesztyűt, és ne ítélezz.

Visszacúsztattam a telefonomat a táskámba, miközben megálltam a legalább nyolcezer négyzetméteres ház előtt. A kő- és téglafalakat vizslattam, és azt mondogattam magamnak, hogy menni fog. Hisz Boogie kért meg.

És minél előbb lezavartam, annál előbb mehettem haza.

A túlméretezett üveg- és vasajtón keresztül valóságos tömeget láttam odabent, de így is kopogtam. És persze senki sem hallotta. Vagy legalábbis úgy csinált, mintha nem hallotta volna, vagy magáról tett rá.

Becsengtettem, kicsit figyeltem az embereket, de semmi. Hogy miért gyűltek ide ennyien, fel nem foghattam. Zacnek nem volt születésnapja. Már közel két hét telt el, mióta Houstonba érkezett. Talán csak a hecc kedvéért jelentek meg. Lehet, hogy megünneplik az élete új fejezetét a Thunderbirds nélkül? Ha rólam lenne szó, magzatpózban zokognék a kanapén, miközben tömöm magamba a mályvacukrot. De mit tudtam én?

Egy darabig még vártam, hátha valaki erre néz... de továbbra is tettek rám. Néhány benti srác óriásinak tűnt, és a zsigereimben éreztem, hogy futballisták lehetek, akárcsak Zac. Azért jött Houstonba, hogy az előszezon kezdete előtt valami nagyágyúkkal eddzen vagy ilyesmi. Az unokatesóm által elejtett információk alapján Zac hosszú vakációra ment, mielőtt idejött.

Kíváncsi voltam, mihez kezd most a Thunderbirds nélkül.

Egy pillanatig totojáztam, a Maio House-pólómat vizslattam, majd úgy döntöttem, egye fene. Még egyszer bekopogtam, és amikor továbbra sem szúrták ki a kínos ácsorgásomat, a kilincserít nyúltam. Meg kellett tennem.

Elfordítottam.

Kinyílt.

Oké.

Beléptem, becsuktam magam mögött az ajtót, és a jól öltözött népséget méregettem. Nem öltöttek szmokingot vagy öltönyt, de holtbiztos, hogy nem is galléros munkaspólót viseltek. Hirtelen azt kívántam, legalább egy kis rúzszt kentem volna magamra a kocsiban.

Mindegy.

A folyosó egyik oldalán egy takaros, de letisztult étkező, a másikon pedig egy iroda foglalt helyet. Az irodában csupán egy íróasztalt, széket és nyomtatót láttam. Ahogy beljebb haladtam, feltűnt, hogy a falakon semmi sem lóg, végül pedig eljutottam a végtelen embertömeghez az egybenyitott, boltozatos mennyezetű ház következő részében.

Mindenki beszélgetett, és a nappaliban a kandalló fölötti nagyképernyős tévén egy film ment. Kiszúrtam néhány srácot, akik az izomzatukból és a testtartásukból ítélve sportolók lehettek. Együkkel találkozott a tekintetem, és elmosolyodott. De nem ő volt a futballista, akit kerestem... bár más körülmények között szívesen nézegettem volna.

Valamivel erősebben szorítottam magamhoz a táskámat, lassan elhaladtam a nappali szélén, és világos haját kutattam az óriások tengerében.

Minden arcon végignéztem, de nem találtam, amelyiket kerestem és ismertem.

Minden hosszadalmas perccel egyre erősebb szorongás uralkodott el rajtam. Meg fogom találni Zacet, megteszem, amit kell, és minden rendben lesz. Persze, rossz hírt kell közölnöm, de legalább nem a legrosszabbat. Ő udvarias lesz. Talán egymásra mosolygunk, és az enyém félig őszinte lesz.

Nem tartoztunk egymásnak semmivel.

Találkozom a férfival, akit ismertem, átadom az üzenetet, majd megyek isten hírével. Talán egy évtized múlva újra látom őt, talán nem. Most legalább könnyebb lesz elfogadni és átgondolni.

A reggelizősarok közelében egy kifelé vezető tolóajtó felé vettem az irányt, és észrevettem, amint a kilincs kézről kézre járt, ahogy a bulizók ki-be mászkáltak. Nem akartam a hálósobában keresni Zacet, amíg nem merítettem ki minden más lehetőséget. Ahogy megkerültem két embert, akik épp akkor léptek be, amikor kifelé indultam, a felharsanó nevetésre megpördültem. És kiszúrtam őt.

Alig akartam hinni a szememnek.

Az egyik nyugágyon, két nő közé préselődve egy férfi hevert, akit egy órája láttam a tévében, amikor a kommentátorok a karrierjét vitatták. Egy csapat sztárjátékosából és első számú irányítójából... nos, ki tudja, mi a fenét kezd most magával az unokatestvérem legjobb barátja. A régi barátom.

Jól megnéztem a fickót, akit ezer éve nem láttam, miközben közeledtem felé, átfurakodtam a klikkek között és mellett, akik rám sem hederítettek. Volt valami Zacben. Valami megnevezhetetlen, amiért csak részben felelt a kinézete. Valami mélyen belül, amivel vonzotta magához az *embereket*. Mintha varázserő lengte volna körbe, és még ilyen távolságról is meg tudtam mondani, hogy még mindig hibátlanul működött.

Ez tette őt ideális irányítóvá.

Ez és a nagy szíve.

Legalábbis a múltban így hittem.

Zac jellegzetes cowboykalapja alá rejtette a gesztenyebarna és barna tincsekkel tarkított sötétszőke haját. Amikor utoljára láttam játszani a tévében, egész hosszúra növesztette. Elkaptam egy villanást a ragyogó mosolyából, ami folyamatosan ott virított az arcán, miközben az egyik nővel beszélgett. Hosszú lábát maga elé nyújtotta, szokásos módon farmert viselt. Még gyerekkorunkban sem hordott soha rövidnadrágot, hacsak nem számoljuk a hosszú, bő fürdőgatyáját, amit Boogie folyton próbált lerángatni róla.

Rámosolyogtam pár emberre, akikkel összenéztem, miközben átvágtam a tornácon ácsorgó tömegben, és szerencsémre senki sem rántott félre, hogy megkérdezze, elvesztem vagy eltévedtem-e.

A gyomrom jobban összeugrott, de nem vettem róla tudomást. Hisz ő Zac. Fél életemet mellette éltem le. Egy ideig karácsonyi ajándékokat is küldött nekem. Szerettem őt, és ő is szeretett engem. A legjobb barátja volt annak a személynek, aki közelebb állt hozzám, mint egy testvér.

És mi van akkor, ha Zac azóta futballcsillag lett?

Mi van, ha magazinok címlapjára került?

Vagy egy futballfranchise arca volt?

Mi van akkor, ha az egyik utolsó alkalommal, amikor személyesen láttam, az akkori barátnője álmosolyával és kemény szavaival apró darabokra zúzta a törekeny önbecsülésemet? Nem voltam már tizenhét. Nem hagytam, hogy mások véleménye leromboljon.

És komolyan, most mi van akkor, ha nem válaszolt egyetlen hívásomra vagy üzenetemre sem? Már régen túljutottam rajta. Nem ítéltam el, mert elfoglalt.

Nyirkos ujjaimat egymáshoz dörzsöltem, és az ajkamat összeszorítottam, ahogy haladtam előre.

A jobbán ejtőző csinos szőke nézett fel először, és szerencsére elmosolyodott. Ellentétben a barnával a balján. Nem ült ki semmilyen érzelem az arcára, de volt valami a szemében, amihez nem kellett gondolatolvasónak lenni, hogy tudjam, azt üzeni: *mit nézel, ribanc?* Pff. Mintha bejárnék tőle. Nem tudod, mi az igazán rémisztő, amíg nem látod, mit gondolnak rólad az emberek az interneten.

Csak amikor lefékeztem hármójuk előtt, akkor billent fel a cowboykaplap, és egy világoskék szempár, olyan tiszta lágy kék, hogy már-már baba-kéknek is nevezhettem volna, megállapodott rajtam.

Engem figyelt, továbbra is úgy mosolygott, ahogy milliószor láttam, csupa huncutsággal és jókedvvel. Legalább nem sújtotta le annyira, ami az egykori csapatával történt. Ez jó jel. Bár láttam már vigyorogni a legnagyobb bánatában is. Ő már csak ilyen volt.

Beletelt egy másodpercebe, de enyhén visszamosolyogtam rá, üdvözlésképpen meglendítettem négy ujjamat, amit egész biztosan észre sem vett, mivel a tekintete nem mozdult a nyakamnál lejjebb.

És az első dolog, amint mondtam a srácnak, aki egykor a vállán cipelt, aki a biciklijé kormányán száguldozott velem az abuelám környékén, anynyi volt:

– Szia, Zac.

A keserűség lassan kúszott felfelé a torkomon.

Újra pislogott, és tovább mosolygott, miközben az évek során egyre mélyebbé váló hangján azt duruzsolta:

– Mi a helyzet? – Lezser és barátságos, mint mindig. Annyira rohadatul Zac.

Csak ácsorogtam ott, tekintetemet az arcon tartottam, amin személyesen is láthattam, mennyit komolyodott. A kisfiús, édes vonásai többnyire eltűntek, helyükre markánsabb forma, magas arccsont és éles állkapocs került. Finom ráncok húzódtak a szája mentén. Elvégre harmincnégy éves.

És még helyesebb lett, mint tinédzserként vagy huszonevesen, különösen, amikor mosolygott, ahogy most is tette. Féldoldalasan, lazán és barátságosan. A texasi óriás személyesen.

Kedvesen fogadott.

– Szia – szóltam óvatosan, továbbra is lenyűgöző, leburnult arcába bámultam. – Én vagyok az.

Én. Huszonhét, nem tizenhét évesen. Hosszú hajamat leengedve hordtam. Fiatalabb koromban mindig felkötöttem, mert nem tudtam, mit kezdjek a göndör fürtjeimmel a kiegyenesítésen kívül. Most sminkeltem is magam. Kiszedtem a szemöldököm. Ledobtam néhány kilót. De továbbra is önmagam maradtam.

A mosolya szélesebbé vált, de tudtam, egyszerűen tudtam...

– Bianca – segitettem ki kínosan mocorogva.

Zac pislogott, de semmi...

Egyik szeméből a másikba néztem, csodáltam a gazdag árnyalatát, és rájöttem... nem ismert fel. Nem... emlékezett rám? Vagy felismert, csak ennyire leszart.

Semmi ölelés. Semmi „*Bianca! Azta! De rég találkoztunk! Úgy örülök, hogy látlak! Mi járatban erre?*”

Csak bámult rám üres tekintettel, mégis udvariasan.

És...

A szívem elszorult, nem így akartam. Nem tudtam, hogy képes rá, és kicsit sem számítottam rá, de elszorult. A gyomromtól egészen a lábujjaimig sajgott a testem. Hisz tizennégy évig ő volt a legfontosabb személy az életemben, most pedig...

Mindegy.

Okkal érkeztem, és akár tudta, ki vagyok, akár nem, ez semmin sem változtat. Ő nem emlékezett rám, de én emlékeztem rá.

Sosem feledkeztem el róla. Bár ez nem volt kölcsönös.

A lábujjam begörcbült a sportcipőmben, és mosolyt erőltettem az arcomra, ahogy mélyre tettem a csalódottságot, és készültem előállni... Aztán mélyebbre tettem. Lélegezz. Menni fog.

– Beszélhetnénk kettesben?

Mosolya valamivel feljebb húzódott az egyik oldalon, mire a srác, aki minden születésnapomon részt vett, mielőtt egyetemre ment, azt mondta:

– Ó, szivi, hisz itt is beszélhetünk, nem igaz?

Úgy látszik, a „szivi” nem került ki a szótárából. Miért is került volna?

A lábujjaim tovább görbültek, ahogy abba az egyetlen „szívi”-be kapaszkodtam, és emlékeztettem magam, hogy nem idegesítem vagy zavarom őt. Okkal érkeztem. Még hozzá nyomós okkal.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha négyszemközt beszélénk – erősködtem, miközben az agyam próbálta elfogadni, hogy nem emlékszik rám, vagy nem érdelem. Próbáltam mondogatni magamnak, hogy nem érdekel, bárhogya is legyen. De mégis az A lehetőséget választottam, mert a B opció túlságosan fáj, hogy el tudjam fogadni.

– Zac, én vagyok. Bianca Brannen – próbálkoztam újra, a biztonság kedvéért. – Anyukád próbált elérni... – Elhallgattam, reméltem, hogy veszi az adást. Reméltem, hogy nem kényszerít rá, hogy elfogadjam, tisztában van vele, ki vagyok, csak fittyet hány rám, még ha az agyam tudta is, hogy már nem úgy érez, mint régen.

Bár valami kezdett derengeni nála, mert lassan pislogott. A tekintete hirtelen élessé vált. Homlokát összeráncolta.

Káprázatosan nézett ki.

Felegyenesedett, és azzal a világoskék szempárral rám meredt. Sokáig úgy hittem, nem létezik kedvesebb szem a világon, és ez nem kis szó, tekintve, mennyi jó embert ismerek. De egyiküknek sem volt olyan tekintete, mint Zacnek, és nem állt szándékomban azt feltételezni, hogy más ember lett, annak ellenére, hogy eldobott, mint egy használt zsepit. Boogie nem haverkodna vele, ha annyit változott volna, tudtam jól. Lupe mama a mi cielo névvel illette, ami annyit tesz, én mennyországom. Mert ő is azt látta benne, mint én, az ösztönös jóságot. Saját unokájaként szerette őt.

Így két dolgot mondogattam magamnak.

Első: Nem leszek szomorú, ha nem emlékszik rám.

Második: Nem leszek szomorú, ha nem akar a közelemben lenni. A semmiből bukkantam fel, és zargattam, miközben elfoglalt. Nem mint ha szemét vagy durva lett volna.

Az a szem pedig nem hazudik.

Nyeltem egyet, és lábujjhegyre emelkedtem, mintha attól magasabbnak tünnék. A szavak a torkomon akadtak. *Okkal érkeztem.*

– Nem akarlak zavarni. Boogie kérte, hogy keresselek meg. Próbált hívogatni és...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ez a gyönyörű férfi, aki pár éve meztelenül szerepelt egy magazin címlapján, körülbelül fél másodperc alatt talpra ugrott. A száját hirtelen el-tátotta, ahogy a csodás kék szeme sebesen az arcomat pásztázta, és alig hallottam őt, ahogy döbbenetén zihálta:

– Várj. *Bianca?*

Ó.